

BÖLÜM 1

KATİL PERİ

Bir şeylerin yolunda gitmediği hissiyle aniden uyandım. Dışarıda çakan şimşekler pencereden bir görünüp bir kayboluyor, hemen ardından şiddetli bir gök gürültüsü duyuluyordu. Daha önce eyalet fırtınaları esnasında çok kez uyuduğum olmuştu, yani bu yüzden uyanmış olamazdım. Hayır, bir tehlikenin varlığını hissediyordum. Yataktan apar topar çıktım ve başucumdaki ayna bir anda parlayıverdi. Aynada birinin aksini görür gibi olduysam da hemen siliniverdi. Yine de gördüğüm yüzün kime ait olduğunu anlamıştım: Alice'ti.

Her ne kadar iki yıl boyunca bir cadı olarak eğitilmiş olsa da Alice benim arkadaşım. Hayalet tarafından kovulmasının ardından Pendle'a geri dönmüştü. Onu özlememe rağmen ustama verdiğim sözü tutarak benimle iletişim kurma çabalarını görmezden gelmişti. Ancak bu kez bunu yapamazdım. Aynaya benim için bir mesaj yazmıştı ve yazdıkları silinip gitmeden önce okumadan duramadım:

!97i1d9T
9b9çd0d i799 1i70x

Katil peri de neyin nesiydi? Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım. Ve öncelikle Hayalet'in, güçlü öcüsü tarafından korunan bahçesini aşması gerekirken nasıl olur da *herhangi* bir katil bana ulaşabilirdi? Birileri bahçenin sınırını aşacak olsa öcü kilometrelerce öteden dahi duyulabilen bir şekilde kükrer ve bu davetsiz misafiri paramparça ederdi.

Peki ya Alice böyle bir tehlikeden nasıl haberdar olabiliirdi? Pendle'da, yani buradan kilometrelerce ötedeydi. Yine de uyarısını görmezden gelecek değildim. Ustam John Gregory baş belası bir hortlakla ilgilenmek üzere dışarıda olduğundan ben evde yalnızdım. Yanımda kendimi savunmak için kullanabileceğim hiçbir şey yoktu. Alt kata inip mutfakta bıraktığım asamla çantamı almalıydım.

Paniğe kapılma, dedim kendi kendime. *Acele etme ve sakin ol.*

Apar topar giyindikten sonra botlarımı ayağıma geçirdim. Gök bir kez daha yarılırcasına gürlerken yatak odamın kapısını açıp temkinli bir şekilde karanlık sahanlığa çıktım. Orada durup etrafı dinledim. Çıt çıkmıyordu. Henüz eve giren olmadığına emin olunca parmak uçlarıma basarak olabildiğince sessiz bir şekilde basamaklardan aşağıya indim. Koridordan mutfığa geçtim.

Gümüş zincirimi pantolonumun arka cebine yerleştirip asamı aldıktan sonra arka kapıyı açıp dışarı çıktım. Öcü neredeydi? Evle bahçeyi bu davetsiz misafire karşı neden korumuyordu? Orada öylece bekleyip herhangi bir hareketlenme olup olmadığını görmek için bahçeyle ağaçların ötesini kolaçan ederken yağmur yüzüme çarpıyordu. Gözlerimin karanlığa alışmasını beklediysem de çok az görebiliyordum. Yine de batı bahçesindeki ağaçlara doğru ilerlemeye başladım.

Henüz beş on adım atmışken sol tarafımdan önce insanın kanını donduran bir çığlık ve hemen ardından koşan ayak sesleri geldiğini duydum. Birisi, bahçe boyunca tam da üzerime doğru koşuyordu. Asamı hazırlayıp üzerindeki girintili bölme ye basarak uç kısmındaki bıçağı çıkardım.

Şimşek yeniden çakınca tehlikenin ne olduğunu gördüm: Elinde kocaman, dehşet verici bir bıçak taşıyan ince uzun bir kadındı. Saçları geriye doğru toplanmıştı, nefret içinde büzülmüş olan bir deri bir kemik yüzüye koyu renk bir tür boyayla boyanmıştı. Üzerinde yağmurdan sırlıslıklam olmuş uzunca bir elbise, ayaklarında ayakkabı yerine deri parçaları vardı. Demek bu bir peri, diye düşündüm.

Savunmaya geçip asamı bana öğretildiği gibi çaprazlamasına tuttum. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu, fakat sakin olup saldırıya geçmek için ilk fırsatı kaçırmamalıydım.

Aniden savurduğu kılıcı sağ omzumun birkaç santim yanından geçince gerileyerek düşmanımla aramdaki mesafeyi korumaya çabaladım. Asamı savurmak için mesafeye

ihtiyacım vardı. Yerdeki otlar yağmurdan sırlıslıkla olmuştı ve peri bana doğru tekrar saldırıya geçtiğinde dengemi kaybettim. Neredeyse sırtüstü yere yuvarlanacaktım, ancak yine de bir şekilde tek dizimin üzerine çökmeyi başarabildim. Asamı tam zamanında kaldırıp omzumu deşebilecek bir darbeyi savuşturdum. Yeniden karşı saldırıya geçerek perinin bileğine sertçe vurunca elinden fırlayan bıçağı döne döne yere düştü. Gökyüzü çakan şimşeklerle aydınlanınca bu kez silahsız olarak üzerime saldırmadan önce yüzündeki ifadeyi gördüm. Artık bana bağıyordu; öfkeden deliye dönmüştü. Gırtlığından çıkan boğuk seslerin arasında Yunanca olduğunu düşündüğüm bazı kelimeler duydum. Bu kez yana çekilerek öne uzattığı keskin tırnaklı ellerini savuşturup başının yan tarafına bütün gücümle vurdum. Dizlerinin üzerine çöktü, o an bıçağımı kolaylıkla göğsüne saplayabilirdim.

Bunun yerine asamı sağ elime alıp cebimden çıkardığım gümüş zinciri sol bileğime doladım. Gümüş zincir, Karanlık'ın hizmetkârlarına karşı faydalı bir silahtır; fakat acaba bir katil periyi bağlayabilir mi, diye düşündüm.

İyice odaklandım ve peri ayağa kalkınca çakan bir şimşekle aydınlanıverdi. Bundan iyisi olamazdı! Hedefimi açık ve net bir şekilde görüyordum ve zinciri *şrrak!* diye fırlatıverdim. Zincir havada mükemmel bir spiral çizdikten sonra vücuduna dolanarak onu yere düşürdü.

Temkinli bir şekilde etrafında daireler çizerek yürüdüm. Zincir kollarıyla bacaklarına dolanmış, çenesini de

iyice sıkılmıştı, fakat hâlâ konuşabiliyor ve durmaksızın bana hiç anlamadığım bir şeyler söyleyip duruyordu. Acaba bu Yunanca mıydı? Öyle olduğunu düşünüyordum; yine de tuhaf bir lehçe olmalıydı.

Gelgelelim zincir iş görmüştü, ben de vakit kaybetmeden onu sol ayağından yakaladığım gibi ıslak bahçe boyunca sürükleyerek eve doğru yürümeye başladım. Hayalet onu sorgulamak isterdi; tabii ne söylediğini anlayabilirse. Benim Yunancam da en az onunki kadar iyiydi ama yine de hiçbir söylediğini anlamıyordum.

Onu yağmurdan kaçırarak evin bir tarafında ateş yakmak için kullandığımız odunları sakladığımız ardiyeye soktum. Hemen ardından tutsağımı daha iyi görebilmek için köşedeki raftan indirdiğim feneri yaktım. Feneri başının üzerine doğru tutunca bana tükürdü; pembe yoğun tükürüğü pantolonuma yapıştı. Artık kokusunu da alabiliyordum: keskin bir ter ve şarap kokusu. Üstelik başka bir koku daha vardı. Belli belirsiz bir çürümüş et kokusu. Ağzını yeniden açınca dişlerinin arasında et parçalarına benzer şeyler gördüm.

Dudakları da dili gibi mosmordu: Tüm bunlar kırmızı şarap içiyor olduğuna işaretledi. Yüzünde karmakarışık sarmal desenler vardı. Bunlar kırmızı kilden yapılmışa benziyordu, fakat yağmurda akmamışlardı. Bana doğru bir kez daha tükürünce gerileyip feneri tavandaki kancalardan birine astım.

Odanın köşesindeki tabureyi alıp duvara dayayarak tükürüğünün erişemeyeceği kadar uzak bir mesafede oturdum. Şafağın sökmesine en az bir saat olduğundan sırtımı duvara yaslayıp gözlerimi kapadıktan sonra ardiyenin çatısını döven yağmurun sesini dinlemeye başladım. Yorgundum ve biraz kestirebilirdim. Gümüş zincir periyi sımsıkı bağladığı için kurtulabilmesinin imkânı yoktu.

Daha henüz birkaç dakika kadar uyumuştum ki yüksek bir sesle uyandım. Olduğum yerde sıçrayarak doğruldum. Kükremeye yahut vınlamaya benzer bir ses her geçen saniye yaklaşıyordu. Ardiyeye doğru gelen bir şey vardı ve aniden bunun ne olduğunu anladım:

Öcü! Saldırıya geçmek üzere hızla geliyordu!

Fener sönmeden önce güç bela ayağa kalkmaya fırsat buldum ve sırtüstü yere yapışiverdim, bu darbe beni nefessiz bıraktı. Bir yandan soluk almaya çabalarken öte yandan duvara çarpan odunların sesini duyabiliyordum; ancak perinin çığlıkları tüm bu sesleri bastıracak denli yüksekti. Gürültü uzunca bir süre karanlıkta da devam etti. Sonrainsındaysa çatıyı döven yağmur sesi dışında tüm sesler kesiliverdi. Öcü işini tamamlayıp gitmişti.

Feneri yeniden yakmaya korkuyordum. Periye bakmaya korkuyordum. Ancak yine de yaptım. Ölmüştü ve neredeyse bembeyazdı, öcü kanını çekmişti. Boğazında ve omuzlarında derin kesikler vardı; elbisesiyse paramparçaydı. Yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı. Yapılacak bir şey yoktu. Böylesi bir olay daha önce hiç yaşanmamıştı.

Öcünün benim yakaladığım bir tutsağa dokunmaması gerekirdi. Hem bahçeyi koruması gerekirken neredeydi?

Yaşadığım bu deneyimden ötürü epey sarsılmış bir halde perinin cesedini olduğu yerde bırakıp eve geri döndüm. Alice ile ayna aracılığıyla iletişim kurmak aklımdan geçti. Ona hayatım borçluydum ve teşekkür etmek istiyordum. Neredeyse yapacaktım, ama Hayalet'e söz vermiştim. Böylece bir süre vicdanımla mücadele ettikten sonra yıkanıp kıyafetlerimi değiştirdim ve Hayalet'in dönmesini beklemeye koyuldum.

Hayalet öğle vakti yaklaşırken döndü. Ona olanları anlattım ve birlikte dışarı çıkıp ölü katile baktık.

“Eh evlat, bu akla birkaç soru getiriyor, öyle değil mi?” dedi ustam sakalını sıvazlayarak. Ciddi anlamda endişeli görünüyordu ve bunun için onu suçlayamazdım. Tüm bu olanlar beni de rahatsız etmişti.

“Burada, Chipenden'daki evimin güvenli olduğunu düşünüyordum,” diye devam etti konuşmaya, “ancak bu olay insanın aklında soru işaretleri oluşturuyor. Şüpheli uyandırıyor. Bundan böyle yatağымda eskisi kadar rahat uyuyamayacağım. Bu peri, öcü tarafından fark edilmeden bahçeden geçmeyi nasıl başardı? Daha önce öcüyü bu şekilde atlatan olmamıştı.”

Başımı sallayarak onayladım.

“Beni endişelendiren başka bir şey daha var evlat. Neden daha sonra, sen onu zincirinle yakalamış olmana

rağmen saldırıp katil periyi öldürdü? Böyle davranmaması gerektiğini biliyor.”

Bir kez daha başımı salladım.

“Bilmem gereken bir şey daha var: Perinin bahçeye girdiğini *sen* nereden bildin? Gök gürlüyordu ve çok şiddetli bir yağmur vardı. Onu duymuş olamazsın. Işın doğrusu eve girip seni uyurken öldürmüş olması gerekirdi. Seni uyaran ne oldu?” diye sordu Hayalet kaşlarını kaldırarak.

Başımı sallamayı bırakıp ayaklarıma bakmaya başlamıştım ve ustamın bakışlarının içime işlediğini hissedebiliyordum. Bunun üzerine boğazımı temizleyip ona olan biten her şeyi anlattım.

Sözlerimi, “Size Alice’le iletişim kurmak için ayna kullanmayacağıma dair söz verdiğimi biliyorum,” diye bitirdim, “ama her şey öyle hızlı gelişti ki hiçbir şey yapamadım. Benimle daha önce de iletişim kurmaya çalışmıştı, ama her seferinde size itaat ederek başımı öte yana çevirmiştim; ta ki dün geceye dek. Yine de iyi ki bu kez mesajını okumuşum,” dedim az da olsa sinirlenerek, “yoksa şimdi ölmüş olurdu!”

Hayalet oldukça sakin görünüyordu. “Evet, uyarısı hayatını kurtardı, bu doğru,” diye kabullendi. “Ama ayna kullanıp o küçük cadıyla iletişim kurman konusunda neler düşündüğümü biliyorsun.”

Bu sözleri beni iyice öfkелendirdi. Bunu fark etmiş olmalı ki konuyu değiştirdi. “Peri katillerinin nasıl yaratıklar olduğunu biliyor musun evlat?”